

De Schipbreuk

• • • • •

Een verhaal van het
:- Schotsche Strand -:

door

L. PENNING.

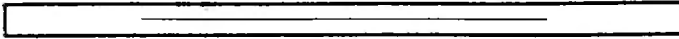

:- Uitgave -:
NEERLANDIA-DRUKKERIJ
:- Apeldoorn. -:

BAIRD

De Schipbreuk

Een verhaal van het Schotsche Strand

----- DOOR -----

L. PENNING

NEERLANDIA-DRUKKERIJ — APELDOORN

HOOFDSTUK I.

„Ja menschen — 't was erg!“ zeide de oude strandvonder, en hij streek met de hand nadenkelijk langs den sneeuwvitten baard.

Het was een groep visschers: stoere, krachtige Schotten, die daar bij den strandvonder Jonathan Maclane om het knappende haardvuur zaten.

Zij waren onder den indruk van het verhaal, dat de strandvonder zoo pas had gedaan: het verhaal van den Engelschen Driemaster, die tien jaar geleden — bij dien verschrikkelijken Novemberstorm — op het rif voor de kust was vergaan. De strandvonder had den gezagvoerder bij paal IX gevonden: het gelaat geschonden, den rechterarm door een haai afgebeten, de oogen door de scherpe klauwen van roofvogels uitgescheurd.

Ieder had zijn verhaal van vreemde, verschrikkelijke ontmoetingen ter zee, en de kleine Robert King — ze noemden hem gemeenlijk Rob — huiverde er van, terwijl hij met open mond zat te luisteren.

Vrees was hem anders niet bekend, want hij was een echte, vroolijke jongen. Hij had goudbruin haar; des zomers liep hij blootshoofds en barrevoets, en hij kende den omtrek op zijn duimpje. Zijn blauwe oogen keken met een rustige blijdschap de wereld in; ook was hij vlug en sterk, al was hij voor zijn acht jaren niet groot. Hij kon, als zijn vader hem

medenam naar de venen, uren lang turf dragen, zonder eenige vermoeidheid te toonen, en als ze dan thuis kwamen, klauterde hij als een eekhorentje tegen de rots op, aan welker voet hun woning was gebouwd, terwijl zijn longen werden verzadigd met de zilte, prikkelende zeelucht.

Rob wist, waar de vogels in de lente nestelden, en telde de kleine eieren één voor één; zelfs de nesten der zeevogels in de spleten der hooge, gevaarlijke rotsen bleven voor zijn scherpe oogen niet verborgen.

Het waren zijn gelukkigste oogenblikken, als zijn vader in den harden strijd des levens eens een dag vrij had, en met zijn jongen de Schotsche Hooglanden introk. Dan wees Rob aan zijn vader, waar de wilde bijen haar nesten hadden, en de konijnen hun hollen; hij wist het varenkruid te vinden achter de harde klipsteen en de steenvaren tusschen de rotsen. Rob had zijn geboortegrond lief. En zijn vader, die eens als matroos op een koopvaardijship de halve wereld had rondgezeild, had die liefde versterkt.

„Geen mooiere plek op de wijde wereld dan dit uithoekje!” placht zijn vader wel eens te zeggen, en als hij in den vreemde de weemoedige melodiën van den Schotschen doedelzak hoorde, had het heimwee naar de Hooglanden en naar de zee hem meer dan eens de tranen in de oogen geperst.

Zoo hing Rob dan even als zijn vader aan den geboortegrond. Daar was geen geklinkerde weg; slechts een zandweg was er, en het spoor der schapen, dat naar de groene weiden voerde, terwijl de rotsige heuvels met een stouten gang de zee indrongen, de golven trotseerend.

Den nietigsten struik, de kleinste heideplant kende

Rob op de heuvels in den omtrek, en hij verwelkomde de eerste sleutelbloem in de lente, er naast nederknielend en den zoeten geur inademend.

Doch de lente was thans voorbij, en de leeuwerik werd niet meer gehoord. De zomer was ook voorbij, en het lage geboomte strekte zijn geplunderde, naakte takken naar den loodgrauwen hemel. Het landschap had een somber, droefgeestig aanzien gekregen, en de winterstorm, die uit den schoot der wolken en den afgrond der zeeën opbarst, was gekomen.

Die storm joeg Rob schrik aan. En hij vleide zich heel dicht tegen zijn vader aan, alsof hij daar schuilen wou voor den grammen orkaan, die de zee deed opstuiven in haar kracht.

„Er waren vijftig menschen op den Driemaster,” zeide de strandvonder, „en veertig zijn er toen gebleven.”

„Een en veertig!” zeide George Gospel.

Gospel wist het wel. Hij had de negen overigen met zijn schuit van het wrak gehaald: een heldhaftige onderneming, waarvoor hij van Koning Willem IV met de gouden medalje was vereerd. Hij was een man in de kracht van zijn jaren: moedig en onverschrokken.

„Ik was toen een jonge man!” ging Gospel voort. „Zeventien lijken zijn hier aangespoeld; we legden ze in de kerk neer voor de doodenschouw — ’t was droevig!”

De kapitein zat er ook. Hij was een man van gewicht in deze gezellige samenkomsten, en nooit zou de kleine Rob King in later jaren aan hem terug denken dan met een gevoel van diep ontzag.

Allen noemden hem kapitein. Hij scheen geen burgerlijken naam te dragen; in elk geval niemand dezer visschers wist het, hoe zijn naam en toenaam luidden. De

andere dorpers wisten het evenmin. En eerst dertig jaar later, toen deze zeeman bij een poging, om schipbreukelingen te redden, als een held het leven verloor, hebben ze zijn vollen naam in de krant gelezen.

Hij woonde hier nu een jaar of vijf op zijn eentje, aan den anderen kant van het dorp, met een oude huishoudster, die nooit buiten kwam, dan alleen des Zondags, als zij naar de kerk ging.

De kapitein was geen spraakzaam man; eerder was hij teruggetrokken en stug in zijn voorkomen. Zooveel wist men echter van hem, dat hij het gezag had gevoerd op een koopvaardijschip, schipbreuk had geleden op de zandbanken der Nederlandsche kusten, en bij die ramp zijn jonge vrouw en zijn eenig zoontje had verloren.

Toen had hij 't opgegeven, en was hier in dit eenzame uithoekje der wereld gaan wonen. Hij was trouwens een Schot, en sprak denzelfden tongval als deze visschers.

De jongens hielden van hem, want hij had gewoonlijk een zak vol pepernoten bij zich, waarop hij hen trakteerde, als hij in een bijzonder goede luim was. Overigens was hij van een groote, ontzagwekkende gestalte, en hij ging nooit uit, zonder gewapend te zijf met een dikken stok.

Zooals gezegd, was de kapitein gewoonlijk zwijgzaam, doch heden avond was hij levendiger dan anders: bijna opgewonden. Dat had hij trouwens wel meer over zich, als de storm langs de zee en de duinen raasde. Waarschijnlijk dacht hij dan aan de arme zeevaarders op de hooge zeeën, en aan de ramp, die zijn eigen driemaster en zijn levensgeluk had doen stranden op de vreemde, Hollandsche kust.

„Jongen!” zeide hij tot Rob, die naast hem zat: „stop mijn pijp eens!” Rob deed het, met een stille

voldoening. Hij schoof den bruinleeren tabaksbuil wijd open, en stopte de zwart gerookte pijp van den zeeman.

En met den kleinen duim den weerbarstigen tabak stevig naar beneden drukkend, zeide hij: „Als 't u blijft, kaptein!”

„Nu nog een vlammetje!” zeide de gezagvoerder. Toen ontstak Rob een zwavelhoutje aan het groote vuur, dat een aangename warmte verspreidde door het groote, holle vertrek, en hield de vlam boven de pijp, terwijl de zeeman diepe halen deed.

Toen heerschte er eenige oogenblikken stilte, en de visschers staarden peinzend in het haardvuur. Maar plotseling kwam er een zonderlinge, schampere lach op het verweerd gelaat van den zeeman, terwijl hij zeide:

„Het menschedom is knap in het uitvinden van moordwerktuigen, om elkander te doodden en te vernielen, maar in het redden van levens zijn wij nog weinig verder gekomen dan de oude Spartanen. Is het waar of niet? Die Driemaster verging onder den rook van dit dorp, en toch bracht jelui het niet veel verder, dan dat ge de lijken ophaaldet, die de zee aan land spoelde, om ze hier op het kerkhof te begraven. Ik houd het voor een verschrikkelijk ding, menschen! Het pleit niet voor 't menschedom — vindt ge wel?”

Hij keek hen één voor één aan: den kleinen Rob ook, alsof hij het bevestigend antwoord in hun oogen wilde lezen.

„We hebben van dien Driemaster toch negen menschen gered!” zeide George Gospel na een pauze, terwijl de wind nog geduchter in den schoorsteen hilde.

De kapitein trok de schouders op.

„Negen — nu ja! wat zijn er negen, als we veertig naar het kerkhof moeten brengen! Ik wil maar zeggen,

dat het zoo'n vreemde wereld is. Als 't er op aankomt, trekken wij er op uit, om nog te redden, wat te redden is, en zijn al bijzonder voldaan, als we negen menschen van zoo'n berstend wrak mogen halen. Daarvoor wagen we ons leven, als 't moet, terwijl de geleerde lui dag en nacht zitten te ploeteren, hoe ze de moordwerktuigen zullen verbeteren, om de menschen te vernielen en uit te roeien. Wat een wereld van krankzinnigheid is het toch! Wat baat het, dat wij negen menschen redden? 't Is minder dan een druppel in den oceaon van ellende!"

Toen zweeg hij, en de anderen zwegen ook, terwijl de reuzenstem van den storm daar buiten alles overschreeuwde.

Het werd tijd om te vertrekken. De visschers gaven elkander de hand, en zochten hun eenvoudige woningen op. En Thomas King en zijn zoon Robert hadden het verste te gaan, want zij woonden minstens tien minuten van de bebouwde kom van het visschersdorp.

Ver in 't Noorden, waar de Schotsche Hooglanden door de zee worden bespoeld, woonden deze visschers.

En langs de rotsen en duinen, die de branding keerden, wandelde de visscher Thomas King en zijn zoon huiswaarts.

Het was lichte maan, doch de maan was niet te zien, want de hemel was met zware, voortjachtende wolken bedekt. Zij liepen hand in hand; en de visscher liep aan den windkant, om zijn kind te beschutten. Zij wisselden geen woord, en Rob wierp een angstigen blik naar de kerk: links van den weg. Het gebouw met zijn witte muren was duidelijk te herkennen; het stond op een hoogte, met een zwaren steenklomp van toren er voor. En Rob dacht aan de dooden van den

Driemaster, tien jaar geleden, die hier waren neergelegd op de banken voor de doodenschouw.

„Hoe was het ongeluk toch gekomen, Vader?”

„Welk ongeluk, Robbie?”

„Het ongeluk met den Driemaster, waarvan de oude Jonathan vertelde.”

„Och, dat weet ik zoo goed niet meer, mijn jongen!

Kom, laat ons voortmaken! Wat een storm — God zij de arme zeevaarders genadig!”

Niemand kwam hen tegen dan moeder Rosette. Haar kleeren flapten en wapperden in den halven orkaan; zij had moeite vooruit te komen, en Thomas King zeide: „Moeder Rosette — ben jij het? Wat doe je toch in dat weer er uit? Men zou er geen hond door jagen — wacht! ik zal u thuis brengen!”

Het was vriendelijk van den visscher; trouwens moeder Rosette kwam reeds op haar jaren. Heur haren waren vergrijsd, en er liepen zware rimpels over haar gelaat. De droefheid, de smart hadden er die rimpels geploegd. Haar man en twee veelbelovende jongens had zij op één zeetocht verloren — zij kende het leven, en had zijn bittere rampen geproefd.

Moeder Rosette was een bijzondere kennis van den visscher. 's Morgens beredderde zij zijn kleine huishouding, en zij verstelde de kleeren van Thomas King en zijn zoon tegen een geringe vergoeding.

Zoo brachten zij moeder Rosette dan thuis. Ze woonde juist voorbij den schoenmaker, waar Rob sedert een paar dagen geen voet meer over den drempel had gezet. En Rob's afkeer van dien schoenmakerswinkel was zoo sterk, dat hij het gezicht naar den anderen kant keerde, toen zij den winkel passeerden.

Het zat hem niet in den schoenmaker, maar in zijn

zoon, die John heette. John en Rob waren dikke vrienden geweest: al jaren lang. Maar sinds een paar weken begonnen John de broodkruimels te steken, en kon hij 't maar niet laten, om Rob te prikkelen.

Verbeeld je — Rob kon daar voor schooltijd met een troep jongens goedsmoeds voor het winkelraam van den bakker staan, met welgevallen naar de koekjes en wafels kijkend, die daar zoo verleidelijk waren uitgesteld, als John van den schoenmaker zijn gemoedsrust in eens wreed kwam verstoren.

Dat deed John met één woord. En dit ééne woord sneed Rob als een mes door de ziel.

„Lutje” placht John dan te zeggen — die leelijke gewoonte had hij zich de laatste veertien dagen aangewend: „dag Lutje!” Dat woord trok Rob zich aan, want hij had evengoed eergevoel als de andere jongens. Het was een belediging. En het ergste was, dat Rob er weerloos tegenover stond, want het was helaas een bittere waarheid, dat hij niet groot was voor zijn leeftijd.

Het was haast onverdraaglijk, en er kwam nog iets anders bij, dat de maat deed overloopen. Rob had namelijk kortgeleden met John om knikkers gespeeld en twaalf knikkers verloren. En wat dit beteekent voor een jongen, wiens algeheele bezitting in een dozijn knikkers bestaat, kan ieder weldenkend mensch verstaan.

De woning van Thomas King bevond zich dicht bij het strand: achter een hooge rots, die haar beschermde. Het huisje was weinig meer dan een hut. Het stond daar eenzaam als een zwakke voorpost in de richting der zee, waarboven de orgeltoon van den storm donderden.

Het dak was met riet gedekt; de deur was laag, zoodat de groote menschen zich moesten bukken, om binnen te komen. En er groeide groen, zacht mos tegen den noorderkant van deze eenvoudige woning. Ze woonden daar met hun drieën: Thomas King, zijn zoon en de hond, dien ze „Lie” noemden. En Lie ontving de bezoekers, als vader en zoon uit waren.

Ze hoorden reeds zijn geblaf, toen ze de lage latten heining naderden, die het kleine erf omsloot. En de hond sprong vroolijk tegen den visscher op: met een door-dringend geblaf, dat krachtig door den storm heenbrak.

„Zoo Lie!” zeide de visscher: „ben jij daar, jochie?” En hij streelde den kop van den kleinen, dapperen huisbewaker, terwijl zij de woning binnentraden.

Het was duister in het vertrek; er was geen vuur te zien, en Thomas King zocht naar de tang, om een paar ondergerakelde turfkolen uit de glimmende asch te halen.

„Robbie!” zeide de visscher: „haal een paar turven uit het achterhuis, en stook het vuur wat op!” En terwijl hij dit zeide, schrapte hij een vuurhoutje aan, en ontstak het kleine stompje kaars op den ijzeren luchter.

„Kunt ge ’t wel vinden, Robbie?” riep de vader van uit de keuken: „wil ik je niet lichten, m’n jongen?”

Hij ging op den vermolmden dorpel staan, om zijn zoon te lichten. En de kaars wierp een zwak, twijfel-achtig schijnsel in het achterhuis, waaruit de jongen met een armvol turven te voorschijn kwam.

Hij ging er mee naar den haard, en maakte het vuur aan. En toen de vlam, gevoed door een paar stukken hout, bij het strand aangespoeld, helder uitsloeg, zeide de jongen: „Heerlijk — hé vader?”

Hij zette zich op een stoof: met de voeten op de warme vuurplaat, tusschen Vader's knieën. Het was voor hem het gezelligste plekje op de gansche wereld, en hij zou ze niet gaarne voor een troon hebben verwisseld.

Ze zaten weer in de donkerte, want Vader had het kaarsstompje uitgeblazen. Het was zoo erg kort, en ze hadden geen andere kaars voorhanden.

De wind bulderde over het lage dak, en nu en dan kwam er een forsche windstoot van boven door den schoorsteen, die hun den rook in het gezicht sloeg. Doch zij trotseerden den rook, en wachtten geduldig, totdat de schoorsteen weer goed trok.

Rob keek op: naar zijn vader, en plukte hem aan den bruinen ringbaard, waarin reeds de eerste zilverdraden zichtbaar werden.

„Hoe oud bent u, Vader?” vroeg de knaap, en zijn vader antwoordde: „Waarom vraag je dat, jongen? Ik word in Maart drie en veertig, als de Heere mij het leven laat!”

Drie-en-veertig! wat een tijd! Het leek Rob een rivier met onafzienbare oevers!

Drie-en-veertig! Rob was er acht . . . Thans is hij er zeventig, en zegt Amen op het woord van Job: „Mijne dagen zijn lichter geweest dan een looper; zij zijn voorbij gevaren met jachtschepen.”

Thomas King rookte zijn korte steenen pijp, blies de kleine rookwolken bedachtzaam uit, en tuurde zwijgend in het vuur.

Waraan dacht hij in dit oogenblik? Aan zijn vaderen? Zij waren visschers geweest even als hij, en zijn ooms ook. En zij rustten allen op het kerkhof van dit dorp: met uitzondering van hen, die door de zee

waren verzwolgen. Slechts één dezer nabestaanden rustte noch in de zee noch op het kerkhof. Hij had als huzaar onder Wellington gediend, en was bij Waterloo gevallen.

Het was erg donker in de hoeken van het vertrek, maar het haardvuur gaf een helder, vroolijk schijnsel, en de grillige weerschijn kleurde de netten, die tegen de berookte balken waren opgehangen, den grijzen, leemen muur, en de groote waterlaarzen, die op zij van de vuurplaat stonden.

De storm scheen tot een orkaan uit te schieten, en Rob voelde, hoe Vader zijn hand vast omklemd hield.

„In zoo'n storm is je grootvader gebleven!” zeide de visscher; „we hebben niets van hem teruggezien, en van zijn schuit enkel het zwaard, dat vijf kwartier van hier aan het strand is gespoeld!”

De visscher zuchtte, terwijl hij dit zeide. Hij keek nog strakker in het vuur dan zoeven; ook schenen er tranen in zijn stem te zijn.

„Is 't al lang geleden?”

„Bijna dertig jaar, jochie — den negentienden Februari is het jarig!”

O, die visschers kennen de datums der rampjaren! Ze zijn met rouwschrift opgeteekend in hun ziel. Niet hun verjaardagen maar hun rouwdagen herdenken zij.

En deze rouwdagen zijn de zwarte mijlpalen in hun leven.

Er ging een zacht beven over zijn wezen, toen Thomas King dit zeide. Het maakte Rob bedroefd. En om zijn verdriet te verzetten, begon hij te praten tot Lie, die languit voor hem op de vuurplaat lag, en zeide:

„Jij bent een best hondje, hoor!”

Daarna kwam er in eens een nieuwe, smartelijke

gedachte bij den jongen op, en hij zeide: „Vader — wij blijven toch bij elkander?”

De visscher keek vreemd op van die vraag.

„Wat is dat nu?” zeide hij. Er kwam een zachte glimlach om zijn mond; zijn oog rustte met vaderlijke teederheid op zijn kind, en zijn groote handen gingen liefkoozend over Rob's kroeshaar.

„U bent toch niet boos, omdat ik het vraag?”

„Boos — wel neen! Je vraagt het uit bezorgdheid — hoe zou ik daarom boos zijn? Ik houd heel veel van je, Robbie — jij houdt toch ook van je vader?”

Nooit te voren was het woord over zijn lippen gekomen, dat hij Rob liefhad. Rob wist het wel. Hij voelde het; hij kōn het als met de handen tasten. Maar gezegd had de visscher het nooit.

Dit stoere Puriteinsche ras aan de Schotsche Noordkusten komt er trouwens niet spoedig toe, zijn hart te openbaren; in het diepst van zijn gemoed bewaart het zijn kostbaarste schatten. En de liefde tot Rob rustte diep in het hart van dezen vader: als in een schrijn van goud en edelgeteente.

„Gij houdt toch ook van je vader?”

„Ja,” antwoorde Rob: „heel veel! Gij zijt mijn best vadertje, hoor, en wij blijven altijd bij elkander!”

En terwijl zij het ontzaglijk gebruis hoorden der zee, en de orkaan de afgronden der zee ontblootte, vleide de jongen het hoofd vast aan de borst van zijn vader: in een stille, zoete verheuging, dat de zee hen nooit zou scheiden.

Een half jaar geleden had Rob een grooten angst uitgestaan, omdat de visschersvloot langer was uitgebleven dan het zeggen was. Rob was toen bij moeder Rosette in de kost. Dat was gemeenlijk zoo, als Thomas

King voor verscheiden dagen en zelfs weken weg bleef. En een half jaar geleden had Thomas King dit ook zoo besteld.

De jongen was wat bedroefd, omdat Vader over den tijd wegbleef! En hij duldde het volstrekt niet, dat Rosette 's avonds de deur grendelde, want Vader moest, als hij kwam, onmiddellijk naar Robbie's bedje kunnen gaan. En zoo gebeurde het dan, dat de kleine Robert King midden in een nacht, nadat hij zich in slaap had geschreid, door een welbekende stem werd gewekt, en Vader voor zijn bed had gestaan.

Dat was een vreugde geweest! En nog van daag, meer dan een halve eeuw later, nu de jonge Rob King een grijsaard is geworden, trilt er bij hem een zachte, weemoedige snaar, als hij terugdenkt aan dat gelukkige uur.

Zoo zaten zij daar dan bij het vuur: in de eenzame woning — aan het Schotsche strand. Twee keeren hief Lie den kop op, en spitste de ooren, alsof hij onraad hoorde. Doch dan legde hij den kop weer op de uitgestrekte voorpooten, om te slapen.

„Kijk!” zeide Rob: „wat een mooien rooden band ik van moeder Rosette heb gekregen, Vader!”

Rosette had een klein winkeltje, en verkocht garen en band. En dat korte eind band was overgeschoten van een groot stuk, dat zij bij de el verkocht.

„Zou 't geen zijde zijn, Va?”

„Ik denk het niet, jochie!”

„Ik denk het wel, hoor!” en aan een plotselinge ingeving gevolg gevend, ging Rob voort: „U moet dien band nemen, Vader!”

„Waarom Robbie?”

„Wel dat is een herinnering aan mij! En als u op de groote zee zijt, om visch te vangen, dan moet u dien band in het bovenste knoopsgat doen — neen, in het tweede! Dan ziet u het, en denkt aan mij!”

Rob vond het zonderling, dat Vader's oogen vol tranen schoten.

„Robbie!” zeide hij.

„Doet u 't, Vader? Hier is de band, hoor!”

Toen nam de visscher den band, en borg hem voorzichtig weg in de blikken tabaksdoos: boven op.

Daarna stond hij op, en zamen gingen ze naar buiten, om naar de lucht te zien.

Ze stonden in lij van de hut: dat wil zeggen aan den windvrijen kant. Thomas King noemde dat zoo op zeemansmanier; en den windkant noemde hij den loefkant.

Ze hoorden het donderen van de branding; ze zagen de witte schuimkoppen der golven bij het maanlicht, dat tusschen de gescheurde wolken doorbrak: als de witte manen van brieschende reuzenrossen.

Toen gingen zij weer naar binnen. En de deur werd niet gegrendeld, want men kende hier — aan dit verlaten strand — geen dieven.

„Wil ik het licht aansteken?” vroeg Rob. Maar zijn vader schrapte reeds een vuurhoutje aan, en ontstak opnieuw het kleine stompje kaars op den ijzeren luchter. En zij zetten zich aan tafel, terwijl eenige gebakken visschen en een paar sneden zwart roggebrood hun avondmaal uitmaakten.

King zocht de lekkerste visch voor zijn jongen uit. Hij had ze zelf gevangen — heden morgen. Toen was de zee reeds onrustig, maar de visschers hadden visch geroken in den wind. Er was geen houden aan ge-

weest, en met de stoutmoedigheid, den zeelieden eigen, waren ze de kleine haven uitgezeild.

Op den rotsheuvel geklauterd, waarachter hun hut wegschulde, had Rob gezien, hoe de pinken onverschrokken in zee waren gestoken. De schuit van zijn vader was de achterste geweest. Hij kende ze uit duizend anderen. Ze had een stompen boeg, was log gebouwd, en bonkte met de koppigheid van een os tegen de golven in. Ze was lang niet zoo vlug als de anderen, maar ze lag vaster, en had wel iets van een geharnasten krijgsman, die zijn voeten niet vaardig maar stevig neerzet.

„Toe maar, Robbie!” zeide de visscher, „eet maar, jongen!” en met een vriendelijk welgevallen op zijn stoer, verweerd gelaat zag de visscher, hoe Robbie nam en at.

Toen het maal was geëindigd, maakte de visscher met de hand een gebaar naar de oude bruine kast; Rob klom op den rietmatten stoel, en haalde er den Familiebijbel af.

Voorin stonden de namen van Grootvader en Grootmoeder; met den datum van geboorte en doop, huwelijk en dood. Ook de andere familieleden waren er in opgeteekend. Rob's moeder, die vijf jaar geleden aan een besmettelijke ziekte was bezweken, stond er ook in. En Thomas King had onder haar sterfdag geschreven: „Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven van nu aan; ja, zegt de Geest, opdat zij rusten van hun arbeid, en hun werken volgen hen”.

Het reeds vergeelde papier was bijna vol, en Rob zeide: „Daar kunnen er niet veel meer op, Va!”

„Neen,” zeide de visscher ernstig: „maar voor mij is er nog ruimte genoeg — laten wij nu lezen, Robbie!”

Rob zocht het vervolgkapittel op — het was het twintigste hoofdstuk van de Openbaring. En de huisvader las. Maar toen hij aan de woorden kwam: „De zee gaf de dooden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de dooden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hunne werken” — huiverde Robbie.

„Welk een weer!” zuchtte hij; „staan al de dooden op, Vader?”

„Allen, kind!”

„Die van den Driemaster ook?”

„Die ook!”

Ze zwegen; over de zee bruiste de stem, die eens de dooden zal opwekken.

Zoo zaten zij nog eenige oogenblikken stil bij elkander. Daarna knielden beiden neder: aan denzelfden stoel, en Thomas King sprak het avondgebed uit.

„Was Grootvader een vroom man?” vroeg Rob plotseling, terwijl hij terugdacht aan de verschrikkelijke zeeramp.

„Ja,” zeide zijn vader; „hij is thans in den hemel, en juicht met alle verlostten voor den troon van het Lam.”

Robbie zweeg een oogenblik. Toen keek hij zijn vader aan en vroeg: „Vader — u gaat toch ook naar den hemel, als u sterft?”

Hij zeide dit op een toon, alsof het van zelf sprak, maar Thomas King antwoordde op ernstigen toon: „Het is een groote zaak, jongen, als een arm zondaar naar den hemel mag gaan. Dat is een wonder: een wonder van genade. Want wij zijn slechte menschen, Rob — dat wil zeggen slecht voor God, Die de harten kent en de nieren proeft. Hij is een vreeselijk God: vol toorn tegen de zonde.”

Hij zweeg even, terwijl de storm het scheef gezakte raam deed schudden in zijn sponningen. Hij was een geesteskind van den geweldigen Hervormer John Knox, die bij het gezicht van des Heeren vlekkelooze heiligheid in het stof neer lag als een worm, en met opgeheven hoofd, het voorhoofd als een granietsteen, voor den troon eener schuldige Koningin durfde verschijnen.

De visscher keek zijn kind aan; hij legde de handen op diens schouders, en zeide met langzame, bijna plechtige stem: „Aan mij is het wonder der genade geschied, Robbie! Moge het ook uw deel worden, jongen!”

Zij sliepen bij elkander, op hetzelfde leger.

„Vader!” zeide de jongen, reeds half in slaap: „u zult toch goed denken aan den rooden band?”

„Ja, mijn jochie!” was het antwoord: „ik zal er stellig om denken!”

„Dan is 't goed!” zeide de kleine Rob, en hij sliep in: het hoofd vast tegen Vader's borst gedrukt, terwijl de storm over de duinen gierde.

HOOFDSTUK II.

Toen Thomas King wakker werd, was middernacht reeds lang voorbij. En midden in het vertrek, waar ze sliepen, stond een lange man, met den zuidwester op, het zwarte oliepak aan, en een lantaarn in de hand.

King kon het gelaat van den man moeielijk onderscheiden, want de lantaarn gaf slechts een flauw

schijnsel. En overeind ryzend van den harden stroozak, vroeg de visscher met eenige verbazing: „Wie ben je?”

Doch nauwelijks had hij de stem van den vreemdeling gehoord, of hij zeide: „Zoo — ben jij het, kaptein? Is er een ongeluk gebeurd? Een schipbreuk?”

Thomas King was in eens klaar wakker, en dacht onmiddellijk aan een ongeluk. Het kon niets anders wezen. De vorige lente was 't ook zoo geweest, toen die groote visscherslogger strandde. En verleden jaar, toen die Noorsche brik, met hout geladen, schipbreuk leed, was 't ook zoo.

Daarom beefde de stem van Thomas King, toen hij 't vroeg. Maar hij bedacht zich geen oogenblik. En voorzichtig overeind ryzend, om zijn jongen niet te wekken, stond hij even later op den leemen vloer.

„'t Is verschrikkelijk!” zeide de kapitein met zijn zware stem; „op het Rif is het schip gestrand — daar straks!”

„Wat is 't voor 'n schip?”

„Een Viermaster — ikdenk, dat het de „Mercurius” is.”

De „Mercurius” — Thomas King kende het vaartuig. Hij had dezen trotschen bodem, die dienst deed tot vervoer van passagiers en goederen, meer dan eens gezien op de hooge zee.

De visscher zuchtte.

„Hoe laat is 't gebeurd, kaptein?”

„'t Zal vier uur zijn geweest. De storm joeg me den slaap uit de oogen, en ik was naar buiten gegaan. Bij den vuurtoren vond ik den strandvonder. We stonden daar een kwartiertje, toen we een schip zagen. We slaakten beiden een angstkreet, want het

schip was uit den koers geslagen. Ik zeide : „Oude Jonathan — dat schip is verloren! dat schip gaat naar den kelder!” En geen twee minuten later gingen de vuurpijlen omhoog!”

De kapitein was opgewonden; de lantaarn beefde in zijn hand; hij sprak met heesche, schorre stem. Maar Thomas King was al maar bang, dat zijn jongen zou wakker worden, en toen hij het bombazijnen buis aanschoot, vroeg hij : Moeten wij er op uit, kapitein?”

„Ik denk het!” antwoordde de zeeman; „we moeten het beproeven!”

Thomas King trok de laarzen aan, en nam den zuidwester van den spijker, terwijl Rob rustig bleef slapen: met een geregelde ademhaling. De vader keek nog even naar den jongen, kuste hem op 't voorhoofd en fluisterde : „Dag Robbie!”

De jongen merkte het niet. En toen de visscher de lantaarn omhoog hield, zag hij den bos op Rob's frissche wangen.

Lie was opgerezen van zijn leger; hij kwispelde met den staart, en blafte vroolijk, maar zijn baas zeide : „Koest Lie — ga terug naar je hoek!” Toen was de hond weer stil, en verdween in den donkeren hoek.

„Ben je klaar?” vroeg de kapitein, en Thomas King antwoordde : „Ik ben gereed.”

Maar toen zij den drempel hadden overschreden, voelde de visscher naar zijn zakken en zeide : „Wacht — ik heb mijn tabaksdoos nog op tafel laten liggen!”

„Ik heb wel tabak!” antwoordde de kapitein : „laten we voort maken!” Maar Thomas King keerde toch terug, en tastte naar de doos, want er was geen licht, en de kapitein had de lantaarn uitgeblazen.

Zoo vond hij de doos. Het was echter niet om de doos te doen, maar om dien onnoozelen rooden band, dien Rob hem had gegeven. En terwijl de visser daar in de donkerte stond, en de hond zacht tegen hem opsprong, overviel hem een groote droefheid.

„Thomas King!” riep de stem van den kapitein : „waar blijf je toch?”

Er kwam geen antwoord.

Daarop riep hij 't nog eens: harder dan zoeven.

En toen kwam Thomas King.

„Hier ben ik al!” zeide hij. Maar zijn stem haperde, toen hij er aan toevoegde: „Het wordt een gang op leven en dood, kapitein!”

De kapitein wist er alles van; hij kon uit ervaring spreken.

In een verschrikkelijken nacht als dezen, terwijl hij op de kommandobrug stond, was de hooge zee gekomen, en had zijn vrouw en zijn kind weggespoeld.

De storm was nog toegenomen. Hij daverde met geweldige stooten over de duinen, over de rotsen; en de beide mannen, die zij aan zij voortliepen, hadden werk, zich overeind te houden. Het was niet mogelijk, een verstaanbaar woord met elkander te wisselen, en eerst, toen zij in de beschutting van eenige rotsen waren gekomen, kregen zij kans, weer op adem te geraken.

„Zoo erg heb ik het zelden beleefd!” zeide de kapitein, en de visser antwoordde: „Als we de schuit maar in zee kunnen krijgen!”

Toen ze de haven bereikten, waren er reeds een zestal krachtige visschers aanwezig, om het wanhoo-

pige werk der redding te beproeven. De meesten waren huisvaders; slechts een tweetal ongetrouwden waren er onder.

Ze stonden aan den windvrijen kant der groote loods, en keken met strakke gezichten naar de wolken, die met een woeste vaart door het luchtruim joegen. En toen de kapitein en Thomas King uit de duisternis naderden, zeide de strandvonder: „Komt menschen — laten we de reddinggordels aandoen!”

Ze stapten de loods binnen, die door een houten wand in tweeën was gescheiden. En George Gospel ontstak een flambouw, in welker licht een aantal bootshaken en roeispanten, eenige rollen kabeltouw en een aantal reddinggordels zichtbaar werden. Er werd nauwelijks een woord gewisseld; een stille vastberadenheid lag op aller gelaat. Ze hielpen elkander, om de gordels stevig onder de armen te bevestigen, en toen dit geschied was, zeide de strandvonder: „Vrienden — laten wij om Gods bijstand vragen!”

Zij knielden daar neder: in het stof der loods, die vol spinraggen hing, onder het licht der flambouw, die haar rossig licht wierp op het ontbloote hoofd en het sneeuw witte haar van Jonathan Maclane.

„Heere!“ zeide hij: „we willen de arme schipbreukelingen helpen. Geef ons uwen zegen! Doe het gelukken! Sta ons, arme zondaren, bij om Jezus' wil, Amen!”

Hier en daar brandde een klein licht in het visschersdorp. Daar was zorg en angst in die woningen, al had de kapitein gezegd: „Wij willen geen levens met levens koopen!”

Het was een noodweer. Maar de kleine Rob lag rustig te slapen in de visschershut, aan het eenzame

strand. En hij droomde, dat hij met Vader over de Schotsche Hooglanden wandelde: hand aan hand, terwijl de veelkleurige vlinders voor hun voeten opfladderden, en de vogels in de struiken zongen.

HOOFDSTUK III.

De sterke visschersschuit zeilde niet dadelijk uit. De kapitein gedoogde het niet; hij achtte het tegenover deze dappere mannen onverantwoordelijk. En eerst toen de verschrikkelijke stormvlagen iets luwden, stak het vaartuig in zee.

De tocht was niet ver; slechts enkele honderden meters zee in, daar zat de Viermaster vast. Het was inderdaad de „Mercurius,” die van Edinburg op Amerika voer.

De kapitein was, toen hij 't roer greep, kalm. Er was geen spoor van opgewondenheid meer bij hem te ontdekken, en hij toonde ook nu, welk een voortreffelijk zeeman hij was. Tegenover de ruwe, onstuimige kracht der zee stelde hij zijn ervaring, zijn koelbloedigheid, zijn zeemanschap, en door het reven van 't zeil of een snelle wending van 't roer wist hij de gevaren te ontkomen, waaronder het krakende, stampende vaartuig dreigde verpletterd te worden.

Doch zijn oog was tevens op het ongelukkige schip gericht, van waar een bang geschrei en gegil tot de redders doordrong. Het lag te splijten op de verschrikkelijke rotsen, en de losgescheurde zeilen schenen

van doodsangst te kermen, terwijl zij wijd uitsloegen op den adem van den storm.

Dit schip, de trots van den oceaan, lag te zieltogen op het Rif. Het deed een uiterste poging, om los te komen van die doodelijke klippen, en het midden van het schip rees omhoog als de rug van een kameel.

„Oude Jonathan!” schreeuwde toen de kapitein van het roer af: „ziet ge dat? Het schip breekt!”

De strandvonder stond op dat oogenblik bij den mast, met den arm er om heen geslagen. En hij kneep de dorre lippen op elkander, alsof er iets bitters in zijn mond was gekomen.

Ze waren toen halverwege het land en het wrak. Ze zagen alles, de oogen op het schip gericht, want het schemerde reeds, en de wolken hadden zich verdeeld, zoodat het licht der volle maan, die nog in haar kracht was, op het rampzalige wrak viel. Het dek rees en daalde, alsof het schip elk oogenblik dreigde te bersten. Toen viel de groote mast als een toren — met een donderend gekraak — overboord, en een onmetelijke jammerkreet steeg op.

De visschers zeiden een oogenblik niets; met verbleekte gelaatstrekken, verpletterd door het verschrikkelijk gezicht, staarden zij naar het Rif.

En daarop zetten zij den tocht voort in den storm, die weer woedend losbarstte, naar het rampzalige wrak, dat als pik zat vastgekleefd op de rotsen, en waarover de brekers donderend heensloegen.

Het was bitter koud; het vroom hard; de schippers hadden ijskegels in hun baarden.

Maar zij voelden geen koude; het zweet gudste van hun gelaat. En deze arme visschers, die daar vergeten

leefden aan de noordkust van Schotland, waagden in een heldhaftige worsteling hun leven, om dat van onbekenden, van vreemden te redden: onder het twijfelachtige licht van den Decembermorgen, die droevig door de wolken gloorde.

„Ziet ge nog leven, kaptein?”

„Wacht even, Thomas King!”

En toen de golf den achterstevan van den notendop oplichtte, zoodat het leek, alsof het roer tegen de wolken zou worden geperst, schreeuwde de kapitein: „Ja, ik zie nog leven! Ze zitten daar bij hoopen: achter de verschansing van het voordek!”

Zij waren geen vijftig pas meer van het wrak verwijderd, en door de schipbreukelingen reeds opgemerkt. En de arme, beklagenswaardige menschen stieten een woesten kreet om hulp uit, terwijl een vrouw met een klein kind in den arm, naar voren liep. Maar een hooge stortzee bonkte over het wrak heen, en spoelde haar met haar kind weg naar de kokende diepte.

De oude visschersschuit, al kraakte zij in haar wanden, hield zich wakker. De geest van onverschrokkenheid en onverzettelijken moed, die deze dappere mannen bezielde, scheen over haar vaardig geworden te zijn. Soms verdween zij in de diepte van den afgrond; daar was het stil en somber als in een grafkelder, terwijl de zee rechts en links en van voren en van achteren in geweldige, loodrechte muren oprees. Maar uit die ruischende diepte opklimmend, verscheen ze een oogenblik later weer op de schuimende, razende bergtoppen der golven. Dan dreigde het zeil te scheuren onder de vreeselijke persing van den wind, terwijl de mast boog als een wilgentak.

De visschers waren nu in lij van het wrak. En met

het touw in de gespierde handen, stond George Gospel gereed, het over te werpen, toen een grondzee de schuit uit haar richting wierp.

Maar ze kwam terug, en thans kreeg de visscher een kans, het touw te werpen. Het viel vlak voor de voeten der schipbreukelingen, die zich vast hielden aan de klampen van een grooten koekoek en van de kommandobrug.

„Grijpt het touw!” schreeuwde George Gospel boven den storm uit: „grijpt het touw!”

Hadden zij 't niet verstaan? of durfden zij niet los te laten? Of waren ze te verkleumd, te ellendig, om het reddende touw te grijpen?

„Om Gods wil — grijpt dan toch het touw!” schreeuwde de visscher, maar het touw werd door een stortzee van boord gespoeld, en de schuit dreef weg: onder een onmetelijk jammergeschrei der achterblijvenden.

„Wat nu?” vroeg de kapitein.

Niemand antwoordde; deze mannen dachten aan hun vrouwen, hun kinderen. Daarop echter zeide George Gospel: „Laten we nog eens wenden, kapitein! En als wij in lij zijn gekomen, zal ik met het touw trachten over te springen op het wrak!”

Weer zwegen de anderen. Doch toen zeide Thomas King, die bij de voorplecht stond: „Kapitein! George Gospel heeft een vrouw met acht kinderen thuis — ik zal het doen!”

Zoo wendde dan de schuit, terwijl uit de grijze wolken de sneeuw begon neer te dwarrelen. En Thomas King stond daar met het touw.

„Het wrak houdt het geen half uur meer uit!” zeide de gezagvoerder met een bedenkelijk gelaat.

„We moeten beproeven, wat we kunnen redden!” antwoordde King. „En zoo mij een ongeluk mocht overkomen, vrienden — denkt dan aan m'n jongen, aan Robbie!”

Hij had het touw om het middel gebonden. En toen de zee de visschersschuit hoog ophief, sprong hij over op het wrak, dat daar lag te bersten en te splijten op het rif der Schotsche noordkust.

Aan het strand stonden de visschersgezinnen. De burgemeester was er ook. En hij had den verrekijker op het schip in de branding gericht.

„Ze zijn weer aan 't wrak,” zeide hij: — „daar springt er één over!”

„Wie is 't?” werd er gevraagd, en hij antwoordde: „Ik weet het niet; ik kan 't niet zien — de sneeuw-jacht en de donkere lucht beletten het uitzicht!”

De sneeuw viel dichter, doch niemand dacht aan naar huis gaan. De angst, de ontroering stond op die bleeke gezichten te lezen. Dicht bijéén, opgedrongen stonden zij daar: in de grimmige, doordringende winterkoude, die van de zee kwam, en hen koud maakte tot in het merg. Zij konden bij de loods gaan staan, waar schuiling was, doch niemand ging.

Er werd weinig gesproken. Soms bewogen zich de lippen van een oud moederke, dat daar stond, met een ouden, gelapten mantel over de schouders, als in een gebed. En er steeg een zachte jammerklacht op, terwijl de oogen van die honderden op het wrak waren gevestigd.

Het wilde maar geen dag worden. Loodgrijs bleef de lucht; witte schuimkoppen kwamen aanjachten, en in de verte zag men de brekers huizenhoog opspringen over het wrak.

Zij stonden daar dicht bij de zee, aan het strand. De uitloopers der golven plonsden tegen hun voeten aan, maar zij letten er niet op. En moeder Rosette, die de magere armen in de zijde had gestut, riep in eens: „Menschen, kijkt — wat is dat daar?”

Het was de zee, de triumfeerende zee, die haar overwinning vierde. Daar voor de voeten van moeder Rosette sloeg een hoop natte vodden op en neer, en de wind en de golven speelden er mee. En een wit doodsgelaat met lange, zwarte haren kwam bij oogenblikken boven, om dan weer weg te zinken in de golven — in den dood.....

Toen kwam een weggeslagen luik van het wrak aandrijven; het bonkte tegen dien hoop natte vodden aan, en daar lag de moeder met het kind, die daar straks van het schip waren gespoeld, voor Rosette's voeten . . . ,

De moeder hield haar jong wicht met vaste armen omstrengeld, en terwijl haar eigen gelaat was geschonden en vol wonden op dien vreeselijken tocht van het Rif naar het strand, had het kind geen schram opgelopen. Het lag met het hoofdje tegen Moeder's borst, de oogen gesloten, alsof het rustig lag te sluimeren.

„Twee lijken!” werd er gezegd, maar moeder Rosette, die het echte zeemansbloed in haar aderen had, en niet spoedig kamp gaf, zeide met harde stem: „Dat weet ge nog niet!”

Zij riep de hulp van eenige mannen in, die daar stonden, en samen droegen zij de drenkelingen naar Rosette's woning: En Rosette had het vaste voornemen, met den dood te kampen, teneinde het gevluchte leven terug te roepen.

Toen zij haar schamele woning betrad, stond Rob daar: met een verschrokken gelaat.

„Waar is Vader?” vroeg hij; „Rosette — weet ge 't niet?”

Hij was daar straks wakker geworden, en had zich verwonderd, dat Vader niet aanwezig was. Het gebeurde wel meer, dat zijn vader 's morgens vroeg weg ging, maar dan zeide hij 't den avond te voren. „Robbie!” zeide hij dan: „ik moet hedennacht of morgen vroeg uit — ge moet goed oppassen, Robbie, en goed leeren, hoor!”

Hij had het gisteravond niet gezegd, en daarom schrok Rob. En terwijl hij zich aankleedde, had hij naar den hoek van den haard gekeken, waar anders Vader's groote laarzen plachten te staan. Doch nu stonden zij er niet. Toen was hij de hooge rots bij de woning opgeklauterd, en daar op die hoogte, die door de winden werd gegeeseld, had hij geschreeuwd: „Vader! Vader!”

Toen echter ontdekte hij den gestranden Viermaster en dien notendop van een visschersschuit, die de golven trotseerend, moedig voortzeilde in de richting van het wrak. En hij was buiten adem geloopen, zooals hij daar voor Rosette stond en hijgde: „Zeg, moeder Rosette — weet ge niet, waar Vader is?”

Zij trok de breede, hoekige schouders op, terwijl ze het vuur opstookte, en een grooten ketel water ophing.

„Je vader? Ik weet het niet, ventje! De kaptein is in de vroegte met een aantal mannen er op uitgetrokken, om de schipbreukelingen te redden; ze zeggen, dat je vader er bij is!”

Eu zij haalde kruiken, om ze met heet water te vullen, en daarmede de beide drenkelingen tot het leven terug te roepen.

Het liep af en aan van menschen, gedreven door

nieuwsgierigheid en zorgende belangstelling. Ze wilden allemaal de arme moeder zien met haar verdronken wicht, en terwijl ze Rosette zouden helpen in haar menschlievend pogen, liepen zij elkander in den weg.

Rob hield het hier niet meer uit en holde weg: in de richting van het strand, al maar aan zijn vader denkend.

Er waren nog meer menschen dan daar straks. Zij stonden in groote groepen met elkander te spreken over het ongeluk, en hoe het gekomen zou zijn. Zij konden het niet anders begrijpen, dan dat de hevige storm en de stroom het schip uit den koers had gedreven, en dat een grondzee de ramp had voltooid.

Rob liep bij die groepen rond, luisterend naar hun verhalen, en bedroefd bij de gedachte, dat zijn vader op gindsche schuit zou zijn. Hij had nog niets gegeten, en benijdde John van den schoenmaker, die met een dikke snee roggebrood in de hand daar aankwam.

Vroeger had John hem wel een stuk gegeven, als Rob honger had, maar Rob dacht er niet aan, er om te vragen, want John had hem beleedigd. En met den rug naar John gekeerd, hoorde hij Tim den veldwachter roepen: „Daar gaat het schip!”

De zee bruischte, en de golven loeiden. Daar fladderde nog een stuk zeil als een lijkwade boven het wrak. En wèg zonk het . . . naar de diepte . . .

Er waren een aantal vreemde gezichten op de vischersschuit, die uit de branding naderde. Doch de vlag, die anders, bij gelukkige ondernemingen, van de steng wapperde, werd niet gezien, en de stralen der gele morgenzon, die door de wolkebanken aan de kimmen brak, wierpen een droeven glans over de haven, de huizen en de duinen.

„Hoeveel zijn 't er?“ riepen de menschen: „hoeveel heb jelui gered?“ met de handen als trompetten voor den mond. Er kwam geen antwoord. De dappere helden der kust sloegen de oogen neer, alsof zij beschaamd waren. En toen het touw werd uitgeworpen, om de schuit vast te leggen, en Rob van den kant riep: „Vader, Vader!“ zeide de kapitein, terwijl hem de tranen in de oogen schoten: „Je vader is gebleven — arme Robbie!“

HOOFDSTUK IV.

Hoe was het ongeluk gekomen?

Ja, hoe komt zoo'n ongeluk!

De dappere Thomas King had daar op het dek een hoop radelooze menschen gevonden. Een er van was krankzinnig — krankzinnig van angst. De ongelukkige was heen en weer geloopt als een razende, had zijn kleeren verscheurd, en voor de oogen van zijn redder was hij in zijn waanzin over boord gesprongen en verdronken.

De anderen gilden van vreugde, toen ze den vischer zagen; en ze grepen hem in de opgewondenheid van hun blijdschap zoo vast, dat hij dreigde, het wrak te verlaten, zoo ze hem niet loslieten.

Zijn eerste werk was, het touw, dat de verbinding vormde met de visschersschuit, vast te leggen aan den afgebroken mast. De vrouwen bond hij daarop een touw om het lichaam, en liet ze zoo langs een loopenden knoop glijden over het strak gespannen touw.

Hij nam de zwaksten het eerst; daarop de anderen. En dertien schipbreukelingen waren reeds gered, toen de kapitein riep: „Thomas King — kom terug! Het wrak gaat — haast u!”

Doch hoe kon de visscher gaan! Er waren nog wel honderd menschen aan boord.... Sommigen hielden zich vast aan de klampen der davits, waarin de verbrijzelde roeibootten hingen; anderen in lij van een hooge hut; een aantal hadden zich vast gebonden op de kommandobrug.

„Thomas King!” schreeuwde de kapitein nog eens, met wanhopige stem, en toen was 't uit. Het touw, dat de verbinding vormde tusschen de schuit en het wrak, knapte als een vlasdraad af, en terwijl een golf als een huis zoo hoog het visschersvaartuig ver weg smeed, nijgde de Viermaster op zijde. Hij scheen nog eens in zijn doodsworsteling op te rijzen uit de schuimende wateren, en toen zonk hij weg — in de diepte! — onder een jammergeschrei, dat ver heenklonk op den adem van den orkaan....

Rob was erg bedroefd, toen hij dit verhaal hoorde, en begon bitterlijk te schreien. Maar niemand lette er op, want het dorp was in rep en roer. Er heerschte een buitengewone opgewondenheid in deze anders zoo stille plaats; iedereen was ontdaan over de verschrikkelijke ramp, en de eerste zorgen golden de dertien schipbreukelingen, die verkleumd en verstijfd van de koude aan wal kwamen.

Rob voelde zich bij die opschudding, die opgewondenheid zoo eenzaam en verlaten als nog nooit te voren, en hij sloop weg: naar de beschutting van een omgestulpte boot, om zijn grenzenloos ongeluk uit te snikken.

Ook bad hij.

„Lieve Heere Jezus!” zeide hij: „nu is mijn vader weg, en ik blijf alleen achter. Er is geen mensch, dien ik zoo liefhad als mijn vader — dat weet Gij toch ook! Waarom hebt gij dat dan gedaan, Heere Jezus? Nu ben ik diep ongelukkig — ach, neem mij ook in uw hemel!”

Daarop werd Rob kalmer. En hij staarde van onder zijn beschutting met rood gekreten oogen naar boven, naar de loodgrijze wolken. Boven die wolken was nu de ziel van zijn vader — in eeuwige zaligheid! dat geloofde hij vast.

Hij hoorde den zwaren stap van visschers, die langs het strand liepen, om naar lijken te zoeken. De stem van den ouden Jonathan hoorde hij boven de anderen uit, en als een mensch, die niet gestoord wil zijn in zijn droevige eenzaamheid, kroop de jongen weg in den donkersten hoek van zijn overwelling.

Doch daarop hoorde hij plotseling roepen: „Robbie! Robbie! waar ben je toch?” en nu kwam hij te voorschijn. Het was een stem, die hij uit duizenden herkende: het was moeder Rosette. En uit zijn schuilhoek te voorschijn komend, greep hij hare oude handen in een nieuwe opwelling van droeve smart, verborg zijn hoofd in haar schoot en snikte: „Moeder Rosette! Nu ben ik geheel alleen in de wereld!”

De goeie Rosette! Zij is al vele, vele jaren dood, maar haar beeld staat met onuitwischaar schrift in Rob's ziel geprent. Zij sloeg de verstramde armen om hem heen, en de tranen leekten over hare verimpelde wangen, toen zij zeide: „Wees getroost, Robbie! Al hebben vader en moeder u verlaten, de Heere zal u niet verlaten!”

Zij vatte zijn hand, en hij ging mee, alsof het niet anders kon. Het stroomde warm door zijn kinderhart, dat de trouwe ziel, die hem zoo dikwijls om zijn katekwaad had beknord, zich zoo liefderijk over hem ontfermde. En terwijl zij het dorp ingingen, wierp de kleine Rob met zijn betraand gezicht tersluiks een blik naar John van den schoenmaker, die op den drempel van zijn woning stond.

Alle dorpers, die hen tegen kwamen, maakten een praatje met moeder Rosette en richtte 1 woorden van medelijden tot den kleinen Rob, die thans een arme wees was. En voor den afstand naar Rosette's woning, die anders in vijf minuten was af te leggen, hadden ze thans een kwartier noodig.

De beide drenkelingen: de moeder met haar kind, die door de oude vrouw waren opgenomen, bevonden zich thans in de groote loods, die tot een sombere doodenzaal was ingericht. Al de moeiten, door moeder Rosette in 't werk gesteld, om het gevluchte leven terug te roepen, waren te vergeefs geweest, en met een zucht vol droefheid en teleurstelling had zij haar menschlievend pogen moeten staken.

Zij deed de deur vast dicht, toen ze waren binnengetreden, nam Rob's gelaat tusschen hare dorre handen en zeide met een blik vol innige teederheid: „Nu ben je mijn jongen, en ik ben jouw moeder!”

Zij maakte het sobere middagmaal gered, terwijl Rob op zijn hurken in het haardvuur zat te staren. Hij was nu bedaard, en zijn tranenvloed was opgedroogd. Maar toen zij aan tafel zouden aanschikken, miste hij weer zijn lieven besten vader, en barstte in weeklagen uit.

„Ach Moeder Rosette!” zeide hij: „mijn vaderke

komt nooit terug! Hij is verdronken in dat koude water, en ik heb hem niet eens g'en dag kunnen zeggen — het was zoo'n beste 'vader, Moeder Rosette!"

„Dat was hij!" antwoordde de oude vrouw met bedrukte stem.

Zij deed alles, om den jongen op te beuren; zij noodigde hem uit, om toch nog wat te eten, en reikte hem een lepel stroop bij de brei; zij stookte het haardvuur op, en bespiedde Rob's geringste beweging: met een zorgvuldigheid, alsof Rob een ernstige zieke was.

Ook moest hij bij haar blijven.

„Nu is hier je tehuis!" zeide zij, „evenals vroeger, als je vader weg was! Jij blijft altijd bij mij, hoor! En ik zal weer een veldbed schudden — in den hoek van de keuken, vlak bij mijn bedstee, hè?"

En terwijl Rob haar volgde de krakende trap op naar de vliering, haalde zij daar uit een groote, verweerde kist een paar oude dekens: van een vreemde kleur, met groote bloemen er op, en hevig verschoten. Volgens Rob's meening waren ze uit een vorige eeuw, en hij kreeg een hevige niesbui, toen er zijn neus boven kwam: van de peper, die er tusschen was gestrooid voor de mot.

„Help mij maar eens, Robbie!" zeide ze. Het was hard noodig, want zij hijgde van de inspanning. En terwijl Rob zijn best deed, om haar bij te staan, schudde zij nu en dan het hoofd, keek hem met groote, droeve oogen aan en zeide: „Arm schaap!"

el

Toen Rob dien namiddag naar het strand ging, spoelden er wrakstukken van het verongelukte schip aan: luiken, poorten, tonnen, een stuk van een sloep en een aantal roeispanten. De grijze strandvonder had

het druk, om op alles beslag te leggen en te zorgen, dat niets ontvreemd werd. Hij kon de hulp van den veldwachter goed gebruiken; bovendien had de burgemeester hem nog eenige waakzame visschers toegevoegd.

Dit was trouwens hard noodig, want het gerucht, dat een groote Viermaster was gestrand, had zich met de snelheid van den wind over den omtrek verspreid, en de oogen van den anders zoo zachtmoedigen strandvonder schoten vuur bij de gedachte, dat de beruchte strandjutters een vlek zouden werpen op den goeden naam van dit visschersdorp. Met scherpen, doordringenden blik nam hij iederen vreemdeling op, en zeide tot den veldwachter: „We moeten goed uitkijken, Ben; ik vertrouw die vagebonden van individu's niet!”

De strandvonder riep dit op luiden toon, met een geleerd gelaat, want hij pronkte met die zinswending, die hij eens van een advocaat had opgevangen, en hij dacht er de strandjutters mee te verpletteren.

Doch Rob ziende, werd hij geheel anders. Hij streelde het gezicht van den jongen met zijn handen, die vol teer en pik zaten, en zeide: „Arme Robbie!”

De korte dag daalde reeds, terwijl Rob daar stond. En het werd hem bang om het hart, toen daar uit de verte de oude wagen van Jim Wasley kwam aanstormelen. Rob zag een zwart laken, en ze vertelden hem, dat daaronder, op een bos stroo, een aangespoeld lijk lag. Een onstuimige angst kwam op in zijn jonge ziel; hij greep den ouden schimmel in de teugels en schreeuwde: „Jim — wie ligt daar op je wagen?”

De voerman trok de schouders op.

„Ik weet 't niet, Robbie!” zeide hij. „Je vader is 't niet — dat weet ik zeker! Het leek mij een zeeman toe; er is een anker op zijn borst geteekend! Ginds

— bij paal V — is hij aangespoeld! Ja, 't is een erg ding, Robbie! Dat is nu de negende, dien ik weghaal!"

Maar aan de strandjutters denkend, namen de gedachten van den voerman een andere richting. Hij balde de handen en zeide, meer tot den strandwachter dan tot Rob gericht: „Het is een schandaal — dat zeg ik! Hier, onder dit zwarte laken, ligt een man, die twee vingers mist. Hebben dat de haaien gedaan? Neen, zeg ik; dat hebben ze niet gedaan, want die zouden de heele hand hebben afgebeten. En toch hebben het de haaien gedaan — menschelijke haaien! lijkschenners! Als de vinger te gezwollen is, om er den ring af te schuiven, snijden zij er den vinger af — o, 't is akelig!"

Rob ijsde er van, en een eindelooze smart overstelp- te zijn hart bij de gedachte aan zijn vader, die daar zielloos heen dreef op de wilde, onbarmhartige golven. Hij liep tot vlak aan de zee; het water bespoelde zijn voeten, en terwijl het bleeke schijnsel des hemels verdween in de schemering van den avond, zocht hij snikkend naar het lijk van zijn vader.

Niemand was bij hem; een troep zeemeeuwen, azend op voedsel, vloog op, toen de jongen naderde, en zijn gesnik smolt samen met het eentonige, indrukwekkende lied der branding.

Zoo wandelde de kleine Rob King dan in zijn eentje voort, totdat hij de ouderlijke woning had bereikt. En den drempel overschrijdende, ging er een smartelijke ontroering door zijn ziel, toen Lie tegen hem opsprong.

„Trouw Lieke!" zeide hij: „wacht jij den baas? Die komt nooit — nooit terug, Lieke!"

Het was donker in het vertrek, maar de maan was opgegaan, en temperde de duisternis. En bij het rus-

tige schijnsel, dat door de kleine ruiten viel, kon de jongen de vage omtrekken van de oude tafel en van een paar rietmatten stoelen herkennen.

Rob nam den kleinen stoel met de houten zitting, die Vader verleden jaar voor hem had getimmerd, en zette zich aan den uitgedoofden haard. Er lag een verlatenheid over zijn kinderhart, die onder geen woorden was te brengen. Bang was hij niet, maar diep bedroefd — dat was hij. Het was zijn vaste overtuiging, dat hij nooit meer vroolijk zou worden; hij zeide dit ook vlakweg tot Lie, die op zijn knie was gesprongen, en een zacht gehuil uitstiet. En het was ten minste een troost in zijn leed, dat hij den hond bij zich had, aan wien hij zijn nood en leed kon klagen.

In eens echter kwam er een wonderlijke gedachte in den jongen op, en deze gedachte rees op in zijn ziel als een licht uit een diepen put, dat al helderder en stralender wordt, naar mate het dichter bij komt.

Van daag glimlacht hij om zijn kinderlijke onnoozelheid, en hij denkt aan het woord van Paulus: „Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overleide ik als een kind.”

Zijn vader had hem dikwijls over God en Zijn dienst gesproken, en hem wel honderd en wel duizendmaal gezegd, dat de Heere is een Hoorder en een Verhoorder des gebeds. En het eerste psalmvers, dat de kleine Rob had geleerd, en waarvan hij de troostrijke waarheid in een leven vol stormen en beproevingen heeft leeren verstaan, was dit:

Opent Uwen mond;
Eischt van Mij vrijmoedig;
Op Mijn trouw Verbond!
Al wat u ontbreekt,
Schenk Ik, zoo gij 't smeekt,
Mild en overvloedig!”

Dit vers was het, dat Rob zich levendig herinnerde. En terwijl hij nadacht, hoe zijn vader op het wrak was achtergebleven, en niemand had gezien, dat zijn vader verdronken was, zoo achtte hij de mogelijkheid niet uitgesloten, dat zijn vader nog leefde.

Waarom kon dat niet? Kon hij niet een plank, een ton, een drijvende poort, een stuk mast hebben gegrepen, en boven water zijn gebleven?

Thomas King had zijn jongen wel eens verteld van de wonderbaarlijke redding van Albert Biesel, die verleden jaar stokoud en rustig op zijn bed was gestorven. Welnu: deze man had indertijd de ramp meegemaakt van een schipbreuk. Hij had den arm door het spongat van een groot vat gestoken, en vier en twintig uur had Albert Biesel rondgezwalkt op de zee, voordat er redding kwam. Hij was reeds bewusteloos, toen Noorsche visschers hem oppikten. En toen Albert in zijn dorp terugkeerde, was zijn naam op de rol der levenden reeds doorgehaald.

Deze gedachten werden levendig in het hart van den jongen Rob. En nederknielend voor zijn stoeltje, bad hij tot God, dat Vader terug mocht keeren. Hij beloofde, zijn vader nooit meer verdriet te zullen doen; zijn gehoorzaamheid zou tot een voorbeeld strekken voor zijn kameraadjes; en er lag een onmetelijk verlangen in zijn hart, om aan zijn vader nog eens zijn innige liefde te betuigen.

In duizenderlei vorm zijn soortgelijke gedachten in lateren leeftijd teruggekeerd. Nooit heeft Rob King een vriend, een bloedverwant, een nabestaande naar de laatste rustplaats gebracht, of een stil zelfverwijt klopte in zijn ziel, dat hij tegenover die dooden te kort was geschoten in liefde, toegenegenheid en erbar-

ming. Die overweging vervulde dan zijn ziel met diepen weemoed, en leerde hem dieper indringen in de koude, harde, onzalige zelfzucht van zijn hart.

Zoo bad hij dan. En er stroomde een zoet geluk door zijn jonge hart bij de gedachte, dat zijn vader terug zou keeren. Hij stelde zich voor, dat zijn vader juist de deur zou kunnen binnenkomen, en als hij in de donkerte zijn zoon had herkend, zou hij zeggen: „Robbie, m'n jochie — ben jij daar?”

Maar toen Rob dat woord werkelijk vernam, schrok de jongen, alsof de bliksem voor zijn voeten was ingeslagen, en hij stootte een schor, heesch geluid uit, terwijl hij opsprong van den stoel.

HOOFDSTUK V.

Rob had niet behoeven te ontstellen, zoo het zijn vader was geweest.

Doch het was zijn vader niet; het was moeder Rosette, die een vuurhoutje aanschrapte, en het kleine kaarsstompje op den ijzeren luchter deed ontbranden.

„Ik heb je overal met angst gezocht!” zeide Rosette, en er lag in haar stem een verwijt.

Hij antwoordde niet.

„Waarom doe je dat nu?” zeide zij op den forsch en toon der visschersvrouw. „Je jaagt mij op den achtersten zolder — kom, ga nu mee!”

„Ik ga niet mee!” zeide hij vastberaden.

„Waarom niet?”

„Ik wacht op Vader!”

Zij bukte zich, om hem in het gezicht te zien, en zuchtte.

„Zou je nu niet meegaan, Robbie? 't Is hier zoo koud.”

„Ik heb geen kou!”

Zij voelde naar zijn gezicht, naar zijn handen en zeide: „Kom nu, Robbie!”

Maar de geest der jeugdige weerbarstigheid was over hem vaardig geworden, en hij antwoordde niets.

„Je kunt hier toch niet blijven, jochie!”

„Waarom niet?”

„Er is hier geen eten.”

„Daar ligt nog een homp brood in de kast en een stuk worst!”

„Malligheid!” zeide ze op strengen toon. „Je moet toch slapen! En je bed is niet eens geschud!”

Rob antwoordde niet. Later heeft hij zich over zijne stugheid geschaamd. Maar moeder Rosette wist wel raad. Zij greep hem stevig bij zijn rechteroor en dwong hem mee te gaan.

Toen zij echter het huis hadden verlaten, zeide zij ineens: „Waar is Lie? Zeg Rob — waar is de hond? Hij komt hier om van gebrek!”

En terugkeerend in de kleine woning, bracht zij Lie, die het huis zoo trouw bewaakte, mede.

Deze daad der barmhartigheid ontwapende den jongen.

„Gij zijt eef best mensch, hoor!” zeide hij op hartelijken toon, maar zij antwoordde: „Maak maar voort!”

Het weer was geheel bedaard; zacht ruischte de branding. En de glans van maan en sterren breidde zich uit over de wijde zee.

„Vader kan nog wel terugkomen,” zeide Rob, ter-

wijl hij de hand der oude vrouw nam: „denkt gij ook niet, moeder Rosette?”

„In de opstanding der dooden!” antwoordde zij.

„Neen — dat bedoel ik niet!” hernam Rob ijverig. „’t Is toch niet zeker, dat hij verdrongen is? Denk maar eens aan den ouden Albert Biesel, moeder Rosette!”

„Arm schaap!” zeide ze. En dat was alles, wat ze zeide.

Zwijgend gingen ze voort, totdat zij een groep menschen bereikten, waarboven de kapitein als een toren uitkwam.

„Een lijk?” vroeg Rosette.

De kapitein knikte met het hoofd.

„Zoo pas aangespoeld, Rosette — nog een jonge vrouw!”

En het licht der maan viel vol en klaar op dat verbleekte gelaat met die druipende lange haren, die starre, gebroken oogen en dien open mond met de witte tanden.

„Wees maar niet bang, jochie!” zeide de oude vrouw troostend, toen ze het beven voelde van Rob's hand. En ze liepen beiden snel voort: naar haar huis.

Doch in spijt van al de liefde, die de trouwe sloof den jongen bewees, voelde hij zich dien avond toch diep ongelukkig. De verschrikkelijke onzekerheid, waardoor zijn hart werd geslingerd, pijnigde zijn ziel. En hij durfde niets te zeggen, toen Rosette de deur grendelde, ofschoon het hem verschrikkelijk hinderde, evenals een half jaar geleden, toen hij 't had gekeerd.

Toen wist hij niet anders, of zijn vader leefde, terwijl ze thans allemaal zeiden: „Thomas King is verdrongen!”

Maar stond het daarom vast? Van Albert Biese

hadden ze 't ook gezegd, en toch was het niet waar geweest.

De roestige ijzeren stang, die moeder Rosette voor de buitendeur schoof, scheidde hem van zijn vader. Er lag iets onherroepelijks in — iets ontzettends!

En de jongen keek met groote, angstvolle oogen naar die deur, terwijl Rosette zeide:

„Zie Robbie — hier heb je nog een lekkere pannekoek van heden middag!”

„Ik heb de deur toch goed gesloten?” liet zij er op volgen. „Mijn oogen worden al oud, weet je!”

„Ach, moeder Rosette!” barstte Rob toen uit: „ik houd het hier niet uit, als de deur gegrendeld is! Hoe zal Vader binnenkomen met een gegrendelde deur? Door 't raam kan hij ook niet, want de pin steekt er op!”

En de jongen zou naar buiten zijn gegaan, indien Rosette de deur niet had ontgrendeld.

De oude vrouw hielp hem bij het uitkleeden, en gaf hem een stevigen nachtzoen, terwijl hare beverige handen hem warm onder de dekens stopten. Maar de jongen nam zijn smart mee, en hij had een gevoel, alsof er een rauwe plek was in zijn binnenste, die bij de geringste aanleiding schrijnde en pijn deed.

HOOFDSTUK VI.

De kleine Rob King was, overmand door de vermoeidheid, toch spoedig in slaap gevallen, en het was reeds laat in den volgenden morgen, dat hij ontwaakte.

Hij sprong overeind. Er was niemand in het vertrek, en hij keek door de kleine ruiten naar buiten. De lucht was betrokken, en de sneeuw dwarrelde langzaam en geruischloos neer.

„Kijk!” zeide Rosette, die van achter kwam, op montereren toon: „ben je eindelijk wakker, jochie? Wat heb je toch geslapen, kereltje! Daar straks is hier een heer geweest, om je te spreken, maar ik heb hem weggezonden, Rob!”

„Zoo,” zeide Rob met een grooten nadruk op zijn woorden: „dat moet je niet doen, moeder Rosette!”

De uitdrukking van zijn gelaat scheen haar te verrassen, en zij schoot in een hartelijken lach.

„Je bent dan toch een ventje!” zeide ze.

„Neen, neen!” hernam Rob: „dat is niet om te lachen!”

Het was een uitdrukking, die hij van zijn vader nog al eens had gehoord, en toen ging hij ernstig voort: „Wat wilde die man? Was het een echte heer, moeder Rosette?”

Het woord was nog niet van zijn lippen, of de deur ging open, en daar trad de bedoelde mijnheer binnen: met een lorgnet op den neus, en een langen, dikken winterjas aan, die hem tot aan de enkels reikte.

„Ben jij de zoon van Thomas King?” vroeg de heer.

„Ja!” — zeide de jongen: „weet u, waar mijn vader is, Mijnheer?”

„Neen m'n jongen!” antwoordde hij: „dat weet ik niet!”

En zich tot de huismoeder wendend, voegde hij er aan toe: „Hij is gebleven — niet waar?”

Zij knikte met het grijze hoofd.

„Hoe was zijn volle naam?” vroeg hij daarop.

„Had hij geen anderen voornaam dan Thomas? Weet

u ook, juffrouw, waar hij is geboren? En den datum van zijn geboorte? Wil u mij als-t-u-blijft ook eens zeggen, of hij reeds meer menschen heeft gered? En lijkt dat 'ventje op z'n vader?"

Het was een stortvloed van vragen, waarmede de verslaggever de oude vrouw overstelpte, terwijl hij hare antwoorden snel aantekende in een groot notitieboek met blinkenden, zwarten omslag.

„Er is gelukkig één tocht, waarop niemand schipbreuk lijdt!" zeide hij dan troostend.

„En die tocht — waar gaat die heen?" vroeg Rosette.

„Naar 't graf", antwoordde de heer, blijkbaar verrast door de stemverheffing, die hij bij de oude vrouw waarnam. En zich onmiddellijk daarop tot Rob wendend, vroeg hij: „Hoe oud ben je, ventje?"

„Acht jaar!" zeide de jongen: „ik ben in November jarig geweest."

Moeder Rosette had het hare nog niet van den vreemdeling.

„U vertelt vreemde praat", zeide ze, zich recht opheffend, terwijl een strijdlustig vuur uit haar oude oogen schitterde. „Strandt geen mensch op den tocht naar het graf? Denk u werkelijk, dat sterven voldoende is, om zalig te worden? Weet u dan niet, man, dat velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren?"

De verslaggever zette het lorgnet af, en toen weer op; hij ging op twee pas afstands staan, om moeder Rosette goed op te nemen, en zeide toen: „Hoe velen zijn er verdronken? Zijn er nog belangrijke waarden gered? En kun u mij niet de namen der redders noemen, juffrouw?"

Hij had het heel druk, om alles te noteeren. En hij was nog niet gered, toen zijn collega's aankwamen.

Zij droegen, even als de eerste, lange winterjassen, met bont omzoomd, en hadden grooten haast.

De strandvonder vertelde later, dat er minstens zeven van die heeren waren gekomen: uit Aberdeen en Dundee, zelfs uit Edinburg. Ze waren dag en nacht doorgereisd, om de plaats des onheils te bereiken, en deden hun uiterste best, om elkander het gewichtigste en belangrijkste nieuws af te grissen.

Doch behalve de vrijpostige en indringerige gezichten der verslaggevers zag Rob, toen hij had ontbeten en buiten kwam, nog andere vreemdelingen: mannen en vrouwen, wier oogen vol tranen waren, en wier mondhoeken beefden van smart. Dit stil, eenzaam plekje aan den oceaen, waarvan de wereld vroeger het bestaan nauwelijks wist, was eensklaps een groot aantrekkingspunt geworden, en dit dorp, dat vol zand, sneeuw en armoede was, zag in deze dagen vele vreemde gezichten. Doch het waren droeve gezichten. En elke dag, elk uur bracht hartschokkende ontmoetingen.

De geredden werden op het liefderijkst verpleegd. Deze arme visschersvrouwen, die ter nauwer nood wisten, hoe zij den langen winter zouden rondkomen, sloofden zich uit, de geredden wel te doen. En er was een algemeene blijdschap in het dorp, als daar een vader, en moeder of een vrouw aankwam, die onder de geredden een hunner nabestaanden ontdekte.

Maar zelden was de vreugde onvermengd. Er waren onder de schipbreukelingen vrouwen, die haar mannen hadden verloren; kinderen, die hun ouders hadden achtergelaten in de verschrikkelijke zee. En de kapitein, die zich zoo dapper en onverschrokken had gedragen tijdens den heldhaftigen tocht naar het wrak, keek nog

strenger en stugger dan gewoonlijk: bij de gedachte, dat daar vijf en negentig menschen onder den rook van het dorp waren ondergegaan.

Doch er was een lichtzijde bij zooveel ellende. Een der verslaggevers had een krachtige oproeping gedaan aan de algemeene liefdadigheid, om dit arme visschersdorp bij te staan in zijn uiterste pogingen van mensche-lievendheid, en dit beroep was niet te vergeefs geschied. Ook ontstond er een innige band tusschen de vreemdelingen, die hier kwamen, en de dorpers. De noodlottige ramp bracht de menschen, die elkander anders koel en strak zouden voorbijgegaan, bijeen. En er was een werkelijk medelijden: dat is mede lijden en mede dragen van elkanders nood en jammer.

Het sneeuwen had opgehouden; de grijze wolken trokken heen, en de hemel blonk in dat smettelooze blauw, waarmede hij des zomers de Schotsche Hooglanden overwelft.

Het was een zachte winterdag, en Rob, die aan den zuidkant van Rosette's woning stond, voelde geen koude. De rook rees langzaam op uit de schouwen; Rosette's beide blauwe duiven zaten op den lagen, besneeuwden nok, zich koesterend in de zon, en Lie sprong vroolijk voor den kleinen Rob uit, toen deze zich naar de groote loods begaf.

Eenige menschen droegen een doodkist, waarvan de zwarte kleur droevig afstak bij de blanke sneeuw, die vannacht was gevallen. Een oude man en een oude vrouw, wier gelaat de kleine Rob nooit te voren had gezien, volgden de kist. De vrouw sleepte zich voort aan den arm van haar man; zij liepen beiden voorover, in somber gepeinzen, als verpletterd door een onmetelijke ramp.

In die kist lag hun zoon: een jonge man, die de passagiers door zijn vroolijkheid en scherts had vermaakt, en door allen was bemind.

Ach, het was een droeve ontmoeting! Vannacht hadden de visschers hem gevonden bij den strandpaal No. VII, het gelaat en de borst opengescheurd aan de rotsen. En nu brachten die oudjes hun eenig kind naar het kerkhof, in een vergeten hoek van het Noorden.

Onder den geweldigen indruk der noodlottige ramp hield de grijze leeraar dien voormiddag, al was het een gewone dag in de week, een godsdienstoefening in de kerk. Het gebouw was stampvol, en de eerwaardige man sprak over denzelfden tekst, dien Thomas King aan zijn zoontje den avond te voren had voorgelezen.

Moeder Rosette was er ook. En Rob zat aan haar rechterhand, terwijl de gemeente met groote aandacht, onder een treffende stilte, naar de woorden van den leeraar luisterde.

Hij was oud; zijn ééne voet stond reeds in het graf. En op de scheiding van tijd en eeuwigheid staande, klonk er een ernst uit zijn woorden, die diep doordrong in het gemoed zijner toehoorders.

Slechts eenmaal werd Rob's aandacht afgeleid. Dat was op het oogenblik, toen hij, door de kerk ziende, John van den schoenmaker gewaar werd. Dat gezicht verwarde hem, want hij dacht onmiddellijk aan de knikkers, die John hem had afgewonnen.

Er was een zacht gesnik in de kerk, en die kale, witte muren schenen te treuren. Moeder Rosette vocht tegen de tranen, maar ze waren haar te machtig. En terwijl hare ééne hand het kerkboek vasthield, rustte

hare andere hand op Rob's schouder : met een liefde, die vol ontferming was.

Bij den uitgang der kerk stonden een aantal jongens, om aan Rob hun deelneming te betuigen.

„Goeie Robbie!” zeide ze — het klonk zoo warm, zoo kameraadschappelijk. En de schoolmeester, die tegenwoordig was, hield Rob's hand lang in de zijne.

„Ik ben je vriend, hoor!” zeide de meester, en hij streelde den jongen vriendelijk over de wangen. Hij hield een lange toespraak, terwijl moeder Rosette reeds naar huis was gegaan, en hij vermaande de jongens, om Rob King altijd hartelijk lief te hebben.

HOOFDSTUK VII.

Toen Rob thuis kwam, zat Rosette daar, met een grooten witten doek om het hoofd. Dien doek had zij altijd om bij zware hoofdpijn, en van daag scheen haar hoofd te bersten van pijn.

Rob vertelde, dat de jongens zoo vriendelijk waren geweest, en wat de meester had gezegd. Maar de oude vrouw luisterde maar half, en toen het sobere maal was genuttigd, zeide zij : „Beste jongen ! Ik kan het niet meer op houden, en zal naar bed gaan — misschien betert het dan !”

„Goed, moeder Rosette !” antwoordde de jongen : „dan ga ik nog even naar buiten !”

Rob was blij, naar buiten te kunnen, want hij vond het droef en somber bij zoo'n oude vrouw, die door

de hoofdpijn werd geteisterd, en Lie roepend, gingen ze met hun beiden de deur uit.

Onderweg kwam de kaptein hem tegen. De stoere zeeman had de berenmuts over de ooren getrokken, en stapte in de hooge kaplaarzen snel voort. Doch den jongen ziende, bleef hij als een paal staan en zeide: „Robbie — hebt ge 't niet koud? Verkleumen je handen niet? Waar zijn je wanten?”

Wanten? Rob had er een paar gehad, maar dat was lang geleden.

„En wat heb je een dun buis aan!” zeide de kaptein: „en dat in 't hartje van den winter!”

In een machtige verontwaardiging begonnen zijn blauwe oogen plotseling te vlammen.

„Arm maatje!” barstte hij uit: „arm maatje! Je vader is voor anderen in den dood gegaan, en jij moet gebrek lijden! Hij heeft als zijn laatste wilsbeschikking gezegd, dat wij voor jou zouden zorgen — daar zál voor je gezorgd worden, Robbie! Ik beloof het je, jongen — ik beloof het je — hoor je?”

Hij was een reus van een man, en Rob moest het hoofd in den nek leggen, om hem in 't gelaat te kunnen zien.

De oogen van den zeeman werden vochtig. Hij haalde een groot zilverstuk uit zijn zak en zeide: „Hier — daarvoor moog je wat koopen bij den bakker, en wat er overschiet, is voor je spaarpot!”

„Dank je, kaptein!” zeide Rob, en wilde heengaan. Maar de gezagvoerder sloeg de armen om hem heen, lichtte hem op als een veer en zeide: „Lieve jongen! Ge hebt een besten vader verloren; hij is nu in den hemel. — bid maar veel tot onzen Heere Jezus, dat ge hem daar eens moogt ontmoeten!”

De innigheid, die uit zijn woorden sprak, en de ontroering, die door zijn stem heenklonk, troffen Rob. En toen de kapitein heenging, voelde de jongen zich in eens weer zoo bitter eenzaam, zoo droevig verlaten, omdat zijn vader niet was teruggekomen.

Het groote zilverstuk had in eens alle waarde voor hem verloren; zijn vader was verdronken — er was geen twijfel meer aan, en hij stond alleen op de wijde wereld.

„Ga je mee?” vroeg de klokkeluider.

De man kwam uit een zijsteeg, en ontmoette den jongen dicht bij de groote loods, die tot een doodenzaal was ingericht. Hij droeg het zwarte lakensche pak, dat anders slechts op zon- en feestdagen te voorschijn kwam, en dat, naar de vale kleur te oordeelen, stellig reeds over de dertig jaren oud was.

„Robbie!” zeide zij: „hoor je dat geklop en getimmer in de loods? Dat zijn de doodkisten, die voor de drinkelingen getimmerd worden, Robbie!”

Hij steunde zacht, dit zeggend. En Rob als een ouden vriend bij de hand nemend, voegde hij er aan toe: „Ga je mee, Robbie? Naar den toren? Ik moet de klok luiden, weet je!”

Hoe dikwijls had Rob den ouden Willy vroeger gesmeekt, mee te mogen gaan! Maar de klokkeluider had het steeds geweigerd, omdat hij de verantwoordelijkheid niet wilde dragen, zooals hij placht te zeggen, dat Rob door de gevaarlijke luiken zou vallen en den nek breken.

Nu was het echter anders.

En hij keek den jongen met een bezorgden blik aan, als bevreesd, dat Rob zijn aanbod zou weigeren.

Weten onze dierbare betrekkingen, die in den hemel zijn, hoe ons aardsche leven daarheen gaat? Kunnen

de ouders, die zoo vele innige gebeden voor hun kinderen hebben opgezonden, van het zalige strand der eeuwigheid een blik werpen op de aardsche gebeurtenissen?

Rob was een kind, en geloofde het vast. En het was hem tot een onmetelijken troost, dat zijn lieve beste vader nu zou weten, hoe allen — tot den klokkeluiders toe — zoo goed en zoo vriendelijk voor hem waren.

De oude Willy trok den jas voorzichtig uit, toen zij onder aan de torentrap stonden en zeide: „Hang mijn jas eens aan dien spijker, Robbie!”

Hij sprak met een hartelijkheid, die Rob nooit zal vergeten. En de jongen hing den jas aan den grooten spijker: vlak bij een met stof bedekt spinneweb, met een dikke kruisspin er midden in.

Toen klommen zij de trap op, en bereikten den zolder, waar de klokketouwen hingen.

De oude Willy ontblootte het hoofd, vouwde de handen en sloot de oogen. En de kleine Rob volgde dit voorbeeld na, want hij dacht, dat de klokkeluiders bad.

Daarop greep de grijsaard de touwen met beide handen. En met zware, droeve klanken begon de doods-klok te luiden

De jongen staarde de galmgaten uit naar de zee. Zij lag daar in stillen vrede; nauwelijks werd de branding gehoord; en wijd, tot aan den verren horizon toe, blonk zij als een spiegel. Sommige visschersschuiten gingen met volle zeilen de kleine haven uit; anderen lagen vastgemeerd. En allen hadden de vlag halverstok, terwijl de schuit van zijn vader in een hoek van de haven lag: stil, onbeweeglijk, als dood

Dat sombere vaartuig herinnerde hem weer met kracht aan zijn vader, en hij schaamde zich, dat hij met den

ouden Willy kon medegaan de torentrap op, terwijl zijn vader nog niet was gevonden.

Of hadden ze hem gevonden? Lag hij op de zwarte baar, die daar aankwam?

„Willy!” zeide hij: „weet ge niet, waar mijn vader is? Zou hij op die baar liggen?”

Willy hield even op met luiden. En het verweerde hoofd schuddend, antwoordde hij: „Ik weet het niet, Robbie — hoe zou ik het weten?”

Er kwam een smartelijk gevoel bij den klokkelouder op; Rob merkte het aan het zenuwachtig knippen van zijn oogen. En daarop zeide de oude man met een angstigen blik naar het luik: „Wilt ge nu maar niet weer naar beneden gaan, jochie?”

Hij wachtte geen antwoord af, nam den jongen op den arm, en droeg hem de trap af naar beneden. En Rob voorzichtig op den vloer neerzettend, zeide hij: „Ga nu naar moeder Rosette — dag, m'n jongen!”

Doch de kleine Rob ging niet naar moeder Rosette, maar naar de loods, waar zijn vader kon zijn.

Er kwamen hem tal van vreemdelingen tegen, die naar nabestaanden zochten. Er lag iets onuitsprekelijk droevigs in hunne gelaatstrekken. En zij hielden iedereen staande, die hen tegenkwam, om te vragen, of de zee weer nieuwe lijken aan het strand had gespoeld.

Toen Rob de loods had bereikt, luidde de klok weer door de ijle, scherpe winterlucht. Het was, alsof zij zijn vader riep: „Kom — kom!” Hij hoorde het duidelijk. En het driftig geklop der timmerlieden, die al maar doodkisten maakten, klonk er vreemd en huiveringwekkend door heen.

De werkplaats der timmerlui was aan den westkant der loods; en in het oostelijk gedeelte, door een

hooge wand er van gescheiden, bevonden zich de aangespoelde lijken.

De veldwachter stond aan den ingang, met een grooten stok in de hand. Nooit zou Rob het vroeger zonder vragen hebben gewaagd, een deur binnen te gaan, die door den politieman werd bewaakt. Doch dit maal vroeg Rob niets. Zijn droefheid, zijn onherstelbaar verlies verschaften hem den toegang, zonder dat er een woord behoefde gezegd te worden.

Toen de jongen binnentrad, was het in eens heel stil geworden. De werklieden waren juist gaan schaften; het gehamer had opgehouden, en er heerschte een plechtige rust.

Er was zwart doek aangebracht langs de wanden, met witte banden doorstrengeld, en de lijken waren neergelegd op houten britsen. Ook hadden ze nummers op de borst, en ze lagen daar in witte kleeden, die het gezicht vrij lieten. Sommigen waren erg verminkt, doordat de golven ze in haar woede tegen de harde bazaltmuren hadden gesmakt, en op de gedeelten van het gelaat, die ontvleescht waren, lagen watten.

Een viertal menschen waren aanwezig, die hun dooden zochten. Zij wandelden langzaam langs de britsen heen, de lippen als in felle pijn saamgenepen. En Rob was de achterste, zoekend naar zijn vader.

De lijken waren net wassen beelden, die hem deden huiveren, maar zijn vader was er niet bij.

Er lagen wel twintig menschen: meest allen in de kracht van hun leven; en hun verglaasde oogen begonnen den jongen angst aan te jagen. De dood, dat verschrikkelijk monster, omringde hem aan alle zijden. Het begon te suizen in zijn ooren; zijn slapen klopten, en een nameloos verlangen naar zijn vader vervulde

zijn borst. Hij voelde zich vreemd en eenzaam; en op deze droeve plek, waar nauwelijks werd gefluisterd, barstte hij plotseling uit in een hartstochtelijk gesnik, al maar roepend: „Vader, Vader!”

Een bejaarde pleegzuster legde de hand op zijn schouder, en vroeg op deelnemenden toon, wie hij was.

„Robbie King!” zeide de jongen.

„Het zoontje van Thomas King?”

Een straal van liefde, mededoogen en bewondering blonk in de zachte oogen der pleegzuster, toen Rob hare vraag bevestigde. Zij had zijn vader niet gekend; eerst heden morgen was zij op de plaats des onheils gekomen. Maar zij wist, wat zijn vader had gedaan, en zij zeide: „De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn.”

Hoe menigmaal heeft Rob King later aan die woorden gedacht! Het was hem onbekend, dat ze in den Bijbel stonden, en toen zijn oogen ze voor den eersten keer in de Spreuken lazen, scheen het hem toe, of de glans der eeuwigheid de letters deed schitteren in wonderbaren, bovennatuurlijken glans.

Rob ging naar buiten, naar het strand. Het zal toen ongeveer drie uur zijn geweest — reeds daalde de zon naar de westerkimmen.

De koude zee-wind deed hem goed. En hij wandelde voort: vlak langs de zee, die hij op dit oogenblik haatte, omdat zij zijn vader in haar schoot had begraven.

Lie liep achter hem: met den staart omlaag, alsof hij een boos stuk had uitgehaald. Maar het was zijn droefheid, en Rob schiep er een smartelijk vermaak

in, door herhaaldelijk te vragen: „Lie — waar is je baas?”

Als de jongen het vroeg, richtte de hond den kop telkens naar de zee, en stiet een sterk, weeklagend geluid uit, waarvan de echo langzaam wegstierf langs de duinen.

Ze waren den strandpaal No. V reeds gepasseerd, en ginds — in de verte — stond het vaderlijk huis. Het scheen den jongen toe, dat hij reeds maanden geleden deze woning had verlaten, en hem, den armen wees, kwam het verleden voor als een blijde, juichende zomerdag, waarvan de herinnering ons zoo weemoetkan stemmen in den somberen winter.

De strandvonder, de oude Jonathan Maclane, kwam hem tegen. „Je vader is nog niet gevonden, Robbie!” zeide de grijsaard en wandelde voort.

Rob antwoordde niets, maar keek scherp langs het strand, zoekend naar zijn vader. En als hij zijn vader vond, zou hij zeggen: „Vader, hier is Robbie! Hij heeft u onmetelijk lief, Vader!”

Ja, dat zou hij zeggen — hij zou 't zijn vader in 't oor roepen.

Er stonden een paar vrouwen op geen vijftig meter afstands. Er lag iets zwarts voor hun voeten, en de kleine Rob zag, hoe zij zich bukten. Het was een lijk, zoo pas aangespoeld.

Toen Rob naderde, haalde de ééne vrouw den drenkeling een horloge uit het vestzakje, en de andere vrouw zat neergehurkt bij een portefeuille, waarin ze rondzocht. Het zeewater had de brieven tasch met den inhoud reeds sterk aangetast, maar de brieven waren nog te lezen, en de ééne zeide: „Zeg jongen — kan jij lezen? Wat staat er in dien brief?”

De vrouwen waren den jongen onbekend. Ze waren met vodden van kleeren bedekt, en schenen hem landloopsters toe. En toen hij niet spoedig antwoordde, zetten zij hun onderzoek op het lijk voort. De ééne haalde een leeren beurs met goudstukken uit den zak van den drenkeling, en de andere zeide: „Eerlijk deelen, hoor! Ik haal je de oogen uit het hoofd, als ge mij bedriegt, Suzan!”

Nu begreep de jongen eerst, wat zij deden; zijn droefheid week in eens naar den achtergrond, en de toorn overmeesterde zijn gemoed, toen hij de schandelijke woorden hoorde.

Hij dacht er aan, hoe verschrikkelijk het zou zijn, indien zijn arme vader in de handen van zulke vrouwelijke strandjutters viel, en hij vond het wel een wonderlijke, vreemde en akelige wereld, waarin de een zijn best deed, om drenkelingen te redden, en de ander, om ze te plunderen en te berooven.

De ruwste der beide vrouwen scheen hem te lijf te willen, omdat hij haar hare slechtheid verweet, en haar vierkant in het gezicht zeide, dat zij nog tien en twintigmaal slechter was dan John van den schoenmaker. Voor hare vuisten was hij volstrekt niet bang. Ook was de jongen niet zonder hulp, want Lie maakte reeds aanstalten, om zijn scherpe tanden in haar rokken te zetten. En de handen voor zijn mond plaatsend, schreeuwde hij: „Ouwe Jonathan! Hier zijn gemeene strandjutters, die de lijken berooven!”

De strandvonder hoorde het geroep, en keerde vlug op zijn schreden terug, terwijl de dieveggen wegholden tusschen de duinen, met de gestolen kostbaarheden bij zich.

Het deed den kleinen Rob toch goed, dat ze op

de vlucht waren geslagen. Hij schreef het voorname-lijk toe aan zijn manhaftig optreden en het moedige gedrag van zijn hond, dien hij liefkoosde.

„Jij bent een leeuw, Lieke!” zeide de jongen, en streek zijn kop.

De strandvonder was nu vlak bij.

„Een lijk?” zeide hij. „Dat moet zoo pas door de zee zijn aangespoeld — dat is het een en dertigste, Robbie!”

Er was geen ontroering in zijn stem. Bij het zien van het vierde lijk had zijn stem nog gebeefd, doch dan was het al minder geworden. En hij sprak dat verschrikkelijke woord: „Het een en dertigste, Robbie!” met een koelbloedigheid uit, die de jongen ten eenenmale onbegrijpelijk vond in dezen goedhartigen man.

De strandvonder trok het lijk drie pas hooger het zandige strand op. Daarop zeide hij: „Houd den bootshaak eens vast, Robbie!” En terwijl de knaap aan het bevel gehoorzaamde, bekeek Jonathan Maclane het lijk.

„Er is een expresse van Leith gekomen”, zeide hij: „met verzoek, naar een drenkeling te zoeken van vijf voet negen en een halven duim; bruine oogen en rossige snor. Deze man heeft bruine oogen, Robbie, en een rossige snor — geef mij den bootshaak, jongen — dan zal ik hem meten!”

Want op den bootshaak was de maat van voeten en duimen ingekerfd.

Maar toen de strandwachter het lijk had gemeten, zeide hij met eenige teleurstelling: „Neen, dat is toch de rechte niet!”

Zijn handen betastten het lijk, en onderzochten de

zakken. Rob vertelde hem, dat de dieveggen het lijk hadden beroofd, en hij antwoordde bedaard: „Dat dacht ik wel! Ik zal een baar laten komen, om den drenkeling te vervoeren — ga je mee, Rob?”

De jongen ging niet mee, want hij zocht zijn vader. En toen de strandvonder 'achter een duintop was verdwenen, boog hij de knieën, den Heere biddend, zijn vader te mogen vinden.

Daarop zette hij zijn tocht voort: met loomen, moeden tred, totdat Lie eensklaps vooruitsnelde, en een vreemd geflaf uitstiet, dat hem deed schrikken. Hij holde den hond achterna, hijgende naar zijn adem, en toen hij den hond had bereikt, stond hij bij het lijk van zijn vader

Vele dooden heeft Rob later gezien, maar nooit zag hij een gelaat: meer verheerlijkt van hemelschen glans dan dit gelaat. Thomas King scheen te slapen — zoo rustig lag hij daar, den arm onder 't hoofd, het gelaat naar zijn jongen gekeerd, met iets als een lach vol vrede op het gelaat.

Toen keek de knaap naar het tweede knoopsgat van vader's buis — en zie! daar bevond zich de roode band!

De droefheid overmande Rob; hij knielde bij den doode neder, sloeg de armen om zijn hals en stortte heete tranen.

Maar was zijn vader wel dood? Was dit wel het gelaat van een doode?

De jongen trachtte zich te overtuigen, dat zijn vader sliep. De andere drenkelingen, die hij had gezien, hadden de oogen wijd open, terwijl die van zijn vader waren gesloten. En hij zeide: „Vader —

word eens wakker! Hier is uw jochie — hier is Robbie!”

Hij vleide zich tegen den doode aan; zijn tranen overstroonden het gelaat van zijn vader.

„Va!” zeide hij: „Robbie is bij je! En hier is Lieke ook! Vake — word toch eens wakker!”

„Minutenlang was de kleine Rob bezig, den doode wakker te roepen, en daar hij meende, dat Vader's leden verstramd waren van de koude, vleide hij zich vast tegen zijn vader aan, terwijl het kille zeewater, dat de kleeren van den drenkeling hadden verzadigd, hem koud maakten als ijs.

„Vake — word toch eens wakker!”

Maar de doode werd niet wakker, en Rob omklemde een lijk.

En deze erkenning joeg hem vrees aan; hij rees overeind, en angstig rondstarend, schreeuwde de jongen luidkeels om hulp.

De kleine Rob bevond zich daar moederziel alleen aan het eenzame strand, terwijl de dag daalde, en de zon, die op dezen dag zoo helder had geschenen, achter sneeuwbanken onderging.

Rob's voeten plasten in het water; de vloed kwam opzetten als een grijze lijn, en met een uiterste krachtsinspanning trok de jongen het zware lichaam het strand op: tegen een steile rots.

Maar het was hem onmogelijk, het lijk tegen die rots op te zeulen, en hulpeloos, verlaten, radeloos staarden zijn oogen naar de verte, naar het dorp, waarboven de nevel en de duisternis hing.

De zee kwam; de uitloopers der golven reikten reeds tot aan de voeten van zijn vader, tot aan diens middel, en niets zag hij dan een troep blanke zeemeeuwen,

die met een hongerig gekrijsch over zijn hoofd heen-scheerden.

Wie durft het betwijfelen, dat er boven ons een eeuwig, almachtig en goedertieren Wezen bestaat: een Koning vol kracht en majesteit, die de gebeden hoort en verhoort?

Rob vouwde de handen en bad, staande bij de groote, geweldige zee. En sinds dat bange oogenblik in zijn leven is hij bevestigd geworden in de waarheid van het troostrijke Schriftwoord: „Roep mij aan in den dag der benauwdheid, en Ik u zal uithelpen, en gij zult Mij eeren!”

Hij zat daar bij zijn vader. Met groote inspanning had hij diens hoofd op zijn knie gebeurd, opdat het wat hooger zou liggen, en hij bad: „O God, o Heere Jezus — heb medelijden met den kleinen Rob King, en laat niet toe, dat de zee zijn vader wegspoele!”

„Robbie!” hoorde hij toen roepen.

Had een engel uit den hemel dit woord gesproken, het zou hem niet liefelijker in de ooren hebben geklonken. En in de schemering van den avond zag hij, hoe een jongen snel van de rots neerdaalde.

„Robbie!” riep de jongen nog eens, en hij sloeg de armen om den kleinen Rob, alsof het zijn broeder was.

„John!” zeide Rob: „waar kom je van daan?”

„Van Hosley, waar ik een paar schoenen moest brengen — is dat je vader?”

Rob beefde over al zijn leden van een blijde en diepe ontroering — zoo tróf hem het warme medelijden, dat uit John's donkerbruine oogen blonk.

„John, beste John!” zeide Rob.

Hij greep John's hand, ze innig omklemmend.

„We zullen altijd beste maatjes zijn!” zeide John.
„En ik zal je ook nooit meer Lutje noemen, want dat is een venijnig schimpwoord.”

John's komst was voor den kleinen Rob een onmetelijke troost. De schoenmakersjongen was groot en sterk, en met hun beiden waren zij in staat, het lijk een eind tegen de steile rots op te trekken. En toen zij dit werk hadden volbracht, zeide John: „Vindt ge 't goed, Robbie, dat ik een baar ga halen, om uw vader te vervoeren? Of wil ik de wacht houden, opdat gij gaat?”

„Ik zal wel hier blijven!” zeide Rob.

Toen ging John; maar het droeve schouwspel, dat Rob daar achter moest blijven bij het lijk van zijn vader: vlak bij de bruisende zee, in de duisternis van den avond, scheen hem pijn te veroorzaken. En terugkeerend op zijn schreden, zeide hij: „Robbie, beste Robbie! Je zult zeker ook wel verdriet hebben, dat je zooveel knickers aan mij hebt verloren — hier zijn ze terug! Houd je hand op, Robbie!”

En toen Rob zijn hand ophield, telde John hem twaalf knickers toe, niet één minder, met een edelmoedigheid, die den kleinen Rob met de diepste hoogachting voor John van den schoenmaker vervulde.

Toen holde John weg, en Rob keek hem na, totdat de gestalte achter de bocht verdween. En toen hij weg was, scheen het Rob toe, alsof de zoete troost, die diens gezelschap had geschonken, met hem was verdwenen.

De sneeuwwolken kwamen opzetten, en de sterren, die boven de zee tintelden en sprankelden, gingen één voor één onder. En Rob en Lie zaten daar bij het lijk: tegen de helling van de rots, in somber zwijgen,

terwijl de branding van den vloed met ingehouden toorn tegen den voet der rotsen beukte.

De jongen had het hoofd van zijn vader weer op de knieën, en streelde die natte, kroeze haren, nadat hij den leeren band van den zuidwester met zijn klein knipmes had doorgesneden, en den hoed naast zich neergelegd.

„Ik houd heel veel van je, Vader!” zeide hij: „erg veel! En ik zal je eeuwig liefhebben — eeuwig, hoor!”

Het uitspreken van die woorden gaf hem eenigen troost. En hij herhaalde ze telkens — dicht bij het oor van zijn vader, diens hoofd tegen zijn borst drukkend.

De baar was er eerder, dan hij had vermoed, en het was een uitgelezen gezelschap, dat medekwam: de kaptein, de strandvonder en de mannen der reddingsschuit. Ook de burgemeester, de veldwachter, moeder Rosette en een aantal dorpers waren medegekomen, en allen waren verblijd, dat het lijk van Thomas King was gevonden. Het deed den jongen goed, zooveel hartelijke belangstelling te zien; en het vertroostte zijn kinderhart, toen de aanwezigen zich rondom zijn vader schaarden, het hoofd eerbiedig ontblootend.

Rob ging rechts van de baar, vlak bij het hoofdeinde, terwijl Rosette zijn hand omvat hield. En John liep aan den anderen kant. De wind was opgestoken, en deed de zwarte plooiën van het lijkkleed wapperen. En er ging een zachte smartkreet op van Thomas King's eenzame woning, toen de sombere stoet voorbijkwam.

Niemand zeide een woord. Maar de zee sprak. Zij zong — zij zong haar aangrijpend lied van sterven en vergaan.

